

Sygn. akt VI Ka 173/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron

Protokolant Jolanta Kopeć

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Roberta Remiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2014r.

sprawy **P. S. i D. S.**

oskarżonych z art. 278 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 22 stycznia 2014 r. sygn. akt II K 1516/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych P. S. i D. S. uznając apelację prokuratora za oczywiście bezzasadną,

II. stwierdza, że koszty sądowe za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 173/14

UZASADNIENIE

P. S. i D. S. oskarżeni zostali o to, że w nieustalonym dniu pomiędzy 20 września, a 24 września 2013r. w S., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w z góry powziętym zamiarze, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia aktywnego znaku drogowego U3A o wartości 1.599,00 zł, usytuowanego na kilometrze 482+680 Drogi Krajowej nr (...), na szkodę (...)W.,

to jest o czyn z art. 278 §1 k.k.;

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 22 stycznia 2014 r. w sprawie o sygn. akt IIK 1516/13:

I. ustalił, że oskarżeni P. S. i D. S. dopuścili się popełnienia zarzucanego im czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, przyjmując, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 278 §3 k.k. ustalając jednocześnie, iż wina i społeczna szkodliwość czynu oskarżonych nie są znaczne i na podstawie art. 66 §1 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne warunkowo umarzył na okres 2 lat próby;

II. na podstawie art. 49 §1 k.k. w zw. z art. 67 §3 k.k. orzekł wobec oskarżonych P. S. i D. S. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwotach po 500 złotych płatnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

III. na podstawie art. 624 §1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonych P. S. i D. S. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył prokurator, który zarzucił obrazę przepisu prawa materialnego w postaci art. 67 § 3 kk poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji zaniechanie orzeczenia wobec oskarżonych P. S. i D. S. obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę kwoty 1 599, 00 PLN na rzecz (...) we W. w terminie 1 roku od uprawomocnienia się wyroku, w sytuacji gdy na mocy powołanego wyżej przepisu, tego typu orzeczenie ma charakter obligatoryjny.

Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł o nałożenie na oskarżonego P. S. i D. S. na podstawie art. 67 § 3 kk zobowiązania do naprawienia szkody w części w jakiej nie została ona naprawiona poprzez zapłatę kwoty 494, 46 PLN na rzecz (...)we W. w terminie 1 roku od uprawomocnienia się wyroku oraz utrzymanie w mocy orzeczenia w pozostałym zakresie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego jest niezasadna i to w stopniu oczywistym.

W pierwszej kolejności zważyć należy, iż analiza całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwala na przyjęcie, że sąd meriti w sposób wystarczający i pełny zebrał dowody w niniejszej sprawie i należycie je ocenił w ramach zasady wynikającej z art.7k.p.k. Ocena ta poprzedzona była ujawnieniem całokształtu okoliczności w sposób podyktowany zasadą prawdy (art.2§2k.p.k.), stanowiła rezultat rozważenia okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4k.p.k.), a okoliczności rozważono z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego i reguł prawidłowego rozumowania (art.7 k.p.k.). Ocena dowodów oraz dokonane na jej kanwie ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa i winy oskarżonych P. S. i D. S. nie były kwestionowane przez skarżącego. Nie budzą one również zastrzeżeń Sądu Okręgowego. Podobnie rzecz się ma z poprawnością stosowania przez Sąd I instancji przepisów postępowania i zastosowaną kwalifikacją czynu przypisanego oskarżonym. Jak również podstawą faktyczną i prawną warunkowego umorzenia postępowania.

W doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że szkodą do której naprawienia może sprawcę zobowiązać sąd na podstawie art.72§2k.k. (podobnie na podstawie art.67§3k.k.) jest równowartość rzeczywistej szkody wyrządzonej bezpośrednio przestępstwem, nie zaś dalsze jego następstwa, np. odsetki (zob. wyrok SA w Krakowie z dnia 13.12.2011r. sygn. akt IIAKa 233/11 KZS 2012/1/23; wyrok SN z dnia 27.02.2008r. sygn. akt IVKK 15/08 LEX 354823; wyrok SN z dnia 18.04.2007r. sygn. akt IIIKK 470/06 LEX 262685; wyrok SN z dnia 15.04.2002r. sygn. akt IIKKN 387/01 LEX 52943; wyrok SN z dnia 04.02.2002r. sygn. akt IIKKN 385/01 LEX 53028).

W niniejszej sprawie oskarżeni P. S. i D. S. stanęli pod zarzutem popełnienia występku kradzieży z art.278§1k.k. – aktywnego znaku drogowego(...). Znak ten został przez pokrzywdzonego odzyskany. Został on odnaleziony w bagażniku samochodu, którym kierował A. P. (notatka urzędowa k. 11, zeznania świadka A. P. k.3-4), a następnie oddany A. M., przedstawicielowi pokrzywdzonego oświadczenie k.23). Należy ponadto zauważyć, że w trakcie prowadzonego postępowania oskarżony P. S. wpłacił na rzecz pokrzywdzonego – (...)W. kwotę (...).

W tej sytuacji nie sposób uznać, że w niniejszej sprawie doszło do obrazę prawa materialnego – art.67§3k.k. zgodnie z treścią tego przepisu w przypadku warunkowego umorzenia postępowania karnego, sąd obowiązany jest po pierwsze – do nałożenia na sprawców obowiązku naprawienia szkody wyłącznie wówczas, gdy powstanie szkody w zakresie dóbr pokrzywdzonego jest następstwem popełnionego przez nich przestępstwa, po drugie – obowiązek taki ciąży na sędzię tylko wtedy, gdy szkoda taka w taka w czasie warunkowego umorzenia postępowania nadal istnieje (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 sierpnia 2007r. sygn. akt V KK 228/07, Prok. i Pr. – wkł.2008/1/4; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2007r. sygn. akt IV KK 463/06, OSNwSK 2007/1/15; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002r. sygn. akt III KK 189/02, LEX 53327). W chwili wyrokowania przez sąd I instancji szkoda, którą swoim zachowaniem (zarzucanym i przypisanym im czynem) wyrządzili oskarżeni została zrekompensowana. Nawet, gdyby jej wielkość

określić kwotą 2214zł., jaką pokrzywdzony zapłacił za wymianę znaku i naprawę uszkodzeń kablowych (kopia umowy k.22). Jak wspomniano wyżej bowiem pokrzywdzony odzyskał skradziony znak, a do tego oskarżony P. S. dokonał wpłaty wyżej wskazanej sumy pieniężnej.

Wobec powyższego apelacja prokuratora zdaniem sądu odwoławczego jest niezasadna w stopniu oczywistym. Dlatego też zaskarżony wyrok jako słuszny należało utrzymać w mocy.

O kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art.636§1k.p.k.